

Petr Fabian

Třicet pozdních siluet

Petr Fabian (* 1974), absolvent MFF UK, vědecký pracovník; vydal sbírky *Dům mezi okny* (H&H, Praha 2001), *Lomová pole* (Host, Brno 2002) a *Bludná domů* (Weles, Brno 2005), pro *Proglas* připravuje cyklus *Básnická zastavení*.

+

Odnímatelné tvary věcí v dlaních
ztracené sounáležitosti které nepřítomně upouští je –
alespoň soucit jakýsi nahlédnout v němém odkládání
do temných přístavů na druhém břehu ironie

+

Nebezpečná sunoucí se poušť
pod přesýpáním dnů a hodin
tvůj pobyt podoben je putujícímu
který si nevybavuje směr důvod ani sebe

+

Zmizelá závěti her
vteřiny prohlubující prostor
jsou jenom zasouváním paměti
pouhým oddalováním něčeho, co se nestalo

+

Opakovaná přítomnost
na nebi chvíli otevřeném únavou
postava promítnutá do zrcadla slov
zvolna vstřebává se v ráně

+

V nepostřehnutelném chvění soumraku
– ucítíš připlovající loď? –
zmizela nitra ptáků do svých samot
k vzdálené, nepřekročitelné vodě

+

Prašné šero mezi vzpomínkou a zapomněním
do prázdna vkládané barvy a tvary hodin –
jen obrys vozu táhne bezobsažnou černí
kůň půlnoci k jitřnímu, netečnému ohni

+

Hodiny překračují stíny paměti
za nimiž prosvítají povalená těla mrtvých
ta která jako by si na nic nevzpomínala
přisuzující vinu jedno druhému

+

Melancholie cesty v prašné ubíhavé dáli
předčasného jara či podzimu roku toho a toho
na nic si nevzpomínáš všechno zapomněl jsi
jak roušku Veroničinu zvedáš prázdnou dlaň těžkých podob

+

Soumrakem plující loď zřítelnic
směšné jak zmatení tvých smyslů melancholie
řekni kdo z nás je tvůrce kdo pokořitel
a kdo se naposled směje šílenci zda směje se nejlíp?

+

Kola deště vrásní hladinu nitra
proč jen se uzamykáš ve svém pokoji
s plyšovými vlkodlaky stejně propátrávajícími
útroby těch kdo se bojí i nebojí

+

Skřípající slova
v temném prostoru řeči uzavřená
kam vyvězní tě tvůrce odpověz
jaký slib byl jimi dán a komu

+

Do nesmírné noci okna otevřená
nevnímá než z dálky umíráček za sebou
než k bledé stěně přimykající se postavu
bojácnou a hrdou

+

Jak vzdálená je všechna blízkost
vidíš když se přemísťují stíny
a v marně natahujícím se nitru
tíše a nesmyslně odpovídají si

+

Znovu a znovu tytéž loď
ve chvíli světlejších propustech obzoru dlaní
podivuhodnost vidinou věčnosti oprádaná
andělům téměř spotřebovaným

+
Smrt tě naučí na co si život nevzpomněl
ale možná nebude pak ve zmatku ani chvíle
na zapomnětlivou paměť která opakuje
co nejsem nejši a není

+
Ze dna Léthé těženy písek
v přesýpacích hodinách jež měří pohyb stínů
na zdi chodby marně se prolamuješ
vzduchovým šerem ke kyvadlu v ústí

+
K osudným rozhodnutím spjaté dlaně
vteřinu po vteřině odvažuješ důvod vesmíru –
vzhůru kácející se niternost maně
směšná jak soud a brána měří trůn

+
Co zdá se dálka ti co propast
je míň než zrno písku vydrolené ze zdi
na němž střeží duše na absurdní dotaz
právo Boha domáhat se jako odpovědi

+
Já tam chci k tobě
úpěla spící ze sna k tobě kamkoli
dechem rozhoupaná utlumila slova
kostřička kresby ptáka v okně

+
Větve habru jako schnoucí
ruce starce odpovídáš
popelu který se táže na znamení
popelu ve větru tvé náruči

+
Rozostřený pohled do knihy
která nic neříká o studené zdi
vytrhané listy drží ruka za sklem
k někomu gestikulující kdo to je

+
Muž který pohybuje slovy
jen obraz sebe vidíš ustrnulý
v setmělé průrvě dvora padající rány
komusi význam řeči odhalují

+
Tváří k zemi přivrácený
která jej nezradí a nevydá
kdyby se po něm
po něm nepřítomném přišli ptát

+
Dálkou utlumený nápěv písňe
odněkud přináší ti temné zákoutí
dvora večer úzký vlhký prostor
za okem kuny mihnoucí se v zimním světle

+
Zapomněl jsem všechny tvoje příběhy
pohled tonoucího jako kdyby rozpouštěla
dávno uplynulá voda přes kterou jsi přece přeplula
řekni že přeplula že nejsi jen to matné pod zmizíkem šera

+
S rukama vzhůru vztaženýma
čeho dožaduje se většího než je sám
slepému vléváš z prahu kruté světlo do tváře
než bude odehnán

+
Za okenními kříži křičí rorýsi
ráno hřeby v nitru otáčí se lesklá žaluzie slunce
záblesk ohně tentýž pohyb dlaně jásající na líci
anděla zvrátit do tmy na rubu chce

+
Od řeky chladný závan větru
přináší útržky nejasné nesrozumitelné řeči
ptal ses na domov a odpovědi svitne ti
někomu jinému je úder přeraženým veslem do zad hlubiny

+
Toto je tedy věčnost
nekonečné posouvání začátku stavby
jejíž i slovem uskutečňovaný díl
z úst správce vytéká jen jako slina nebo hlen

+
Nekončící melancholie hlíny
– zmateně převrácené břehy druhé země –
zatímco tváří dolů hledíš za mrtvými
hloupě a opatrně